

Когато говоряхъ отъ прозорецътъ си съ тия дѣца, или съсъ другаритѣ си на робството, мжчяхъ се да се показувамъ веселъ; но щомъ се съземахъ, о-сѣщахъ си душята натиснжта съ една екърбъ, която не може да се изкаже.

Земахъ перото да пишѣхъ нѣкои стихове или други литературни съчинения, и ми се струваше, че една неуборима сила ме караше да пишѣхъ съвсѣмъ друго нѣщо. Какво? Дълги писма, които не можяхъ да изпроводѣхъ, дълги писма до драгото ми домородство, и въ които си изливахъ сичката душа. Пишихъ ги върху масата, и послѣ ги заличявахъ. Тѣ не бѣхж друго, освѣнъ едно горѣщо изричанье на любовта ми, едно припомнянье на благополучието, съсъ което се наслаждавахъ едно врѣме при родителитѣ си, при братьята си, при сестритѣ си, толкозъ милостиви, толкозъ добри! Жялостята, дѣто не ежмъ веке съсъ тѣхъ, вдѣхваше ми безчетъ страстни чювства; нѣ, слѣдъ като пишяхъ цѣли чясове, оставаше ми сѣкоги да неказувамъ други нови.

Това ще рече да си зафанж пакъ биографията подъ една друга форма, като сънувамъ на минжлото, като се задължѣхъ, тѣй да рекж, да държѣхъ очитѣ си втречени върху едно честито врѣме, което го нѣмаше веке. Нѣ, уви, Боже мой! Колко пжтя, въображенето ми като си описваше съ любовь най хубавата чясть отъ животътъ ми, и като се увличяхъ отъ него до тамъ, дѣто да гледамъ лицата, съсъ които ми се струваше да говорѣхъ, припомняхъ си завчясъ сегашното врѣме; ржката ми испущаше перото, и мене ме побивахж трѣпки отъ страхъ! Охъ! тѣзи чясове бѣхж страшни! Бѣхъ имъ опитвалъ едно врѣме горчилата, нѣ не бѣхъ други пѣтъ въздишялъ съсъ таквизи трѣпки.